

Фото люб'язно надано автором

Надія Гуменюк — українська поетеса, прозаїк, заслужений журналіст України, авторка понад трьох десятків книжок. Лауреат літературних премій: імені Лесі Українки, імені родини Косачів, імені Агатангела Кримського, «Благовіст», імені Олександра Олеся, «Звук павутинки» (імені Віктора Близнеця). Переможець багатьох всеукраїнських літературних конкурсів і рейтингів. Дипломант (2011), володар спеціальної премії (2013) та лауреат (2014) Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова».

Вона часто прокидається вночі від незрозумілих снів ніби з іншого життя. У снах вона має коханого, якого впізнала б у будь-якому натовпі, матір, братика... Енні несла пригадати своє минуле після автокатастрофи. Її пам'ять наче хтось стер, а почуття ніби заморожені. І тільки у снах вона спроможна кохати... Дівчина відчуває, що за нею стежать. Зустріч із переслідувачем відкриває їй приголомшливу правду — Енна й уявити не могла, на що здатна людина, яку вона вважала найближчою... Доля дає їй шанс зібрати свою пам'ять по шматочках, мов розгублені пазли. І знайти справжню себе.

Цей роман — про всепереможну любов як своєрідний код пам'яті, яку вона воскрешає, повертає й оберігає, про вірність, про суголосся людських душ, про доброту і милосердя.

*Володимир Шовкошитний, письменник,
доктор філософії*

www.bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-7847-2

9 789661 478472

Енна. Дорога до себе

Надія
Гуменюк

Надія
Гуменюк

Марно
сперечатися
з Богом

Енна.

Дорога до себе

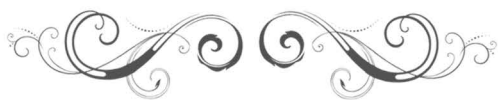
Mondelez
International

ІНТЕР

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Надія Гуменюк

Енна.

Дорога до себе

РОМАН

Спеціальна відзнака за кращий твір про маму
від порталу «Жінка УКРАЇНКА»

Міжнародного літературного конкурсу романів,
кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ КЛУБ
2014 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Г94

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Віталіна Рижова*

ISBN 978-966-14-7847-2

- © Лис Н. П., 2014
- © Shutterstock.com / Wieteke de Kogel, обкладинка, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2014

«Коронація слова» створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різножанрову, захопливу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

*Тетяна та Юрій Логуші,
засновники проекту*

Міжнародний літературний конкурс романів, кіносценаріїв, п'єс, пісенної лірики та творів для дітей «Коронація слова» був заснований за підтримки брэнда найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно, театр і пісня обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру і як наслідок — наповнення українського ринку повнокривною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — якісними українськими фільмами й п'єсами.

koronatsiya.com

Код пам'яті — любов

«Люди — допитливі істоти, дуже допитливі. Вони не терплять загадок, їм конче треба знати про собі подібних геть усе, аж до найменших подробиць, аж до вивертання нутра, особливо те, що стосується дитинства. Чомусь дитячі літа найбільше всіх цікавлять...»

А якщо ти сама не знаєш про цю свою пору нічого? Не знаєш, хто ти насправді, звідки, за ким так, здавалося б, безпричинно тужить твоя душа?

Історія Ірини-Ірис, що в основі сюжету нового роману Надії Гуменюк, — це своєрідна реконструкція пам'яті, пошуки свого «я», повернення до своїх витоків. Їй, останній гілочці колись розкішного дерева українського роду Христинів, обманеного холодними вітрами історії, доньці одного з «незгідних», які стали жертвами «покосів інтелігенції» у п'ятдесятих—шістдесятих роках, судилася дуже складна і драматична доля. Сирітство, дитячий будинок, у якому таких, як вона, намагалися не просто перевиховати, а й «перепрограмувати».

У двадцятому столітті експериментаторство таких «програмувальників» набуває обертів — у лабораторіях деяких дослідників-психіатрів, у гітлерівських нацистських таборах, у радянських спецлікарнях, куди запроторювали дисидентів. Такий спецзаклад облаштовують і в колишньому княжому замку, який у романі постає як символ тоталітарного зла й наруги над людською природою.

Стерти пам'ять, нашарувати іншу, створити таким чином нову людину, яку можна було б запросто позбавляти спогадів про минуле, зробити нібито щасливою, але головне — якою можна було б легко управляти... Цією божевільною ідеєю перейнявся і такий собі сучасний Мефістофель, який захотів не просто «поплескати Бога по плечу», а замінити Його собою. Зіркою на небосхилі його успіху і мала стати дівчинка-сирота. Страшний фінал доктора Сніга — як своєрідне застереження: жоден експеримент не повинен

виходити за межі людської моралі. І як нагадування — без минулого немає майбутнього.

Роман — про пам'ять як головний стрижень не лише особистісної, а й суспільної ідентифікації людини. Читав (на одному подиху!) про Ірину-Ірис, а перед очима поставала доля нашого народу. Адже ще імператриця Катерина, коли йшлося про Україну, ставила своїм придворним історикам завдання: «ми зітремо їхній час», читай — пам'ять.

А ще цей роман — про всепереможну любов як своєрідний код пам'яті, яку вона воскрешає, повертає й оберігає, про вірність, про суголося людських душ, про доброту і милосердя. Які вражаючі історії кохання: по-дитячому наївна і щемлива — хлопчика Гридика до маленької сусідки, печально-терпелива — Варвари Петрівни й Олександра Танасовича, палка і невідкладна ніяким випробуванням — Ірини-Ірис і Романа! Скільки в них світла і ніжності!

Роман поєднує щонайменше три жанрові різновиди — соціальний, філософський і пригодницький, хоча важко визначитись, який саме домінує в творі, настільки майстерно й щільно вони переплетені письменницею. Простір роману динамічний, рухомий і багатовимірний, події розгортаються в інтер'єрі двадцятого століття, на тлі тих перемін, які відбувалися в нашому суспільстві.

Ще однією особливістю є оповідь від першої особи, що не тільки підсилює ліричну складову, а й надає твору достовірності й переконливості та полегшує авторові пошук співчуття, співжиття, співавторства з боку читача. Цей літературний прийом несе в собі приховані ризики, оскільки робить автора беззахисним, адже всі проблеми, страхи і фобії героя читач може автоматично перенести і на його особу. Окрім того, цей прийом ще й вимагає від автора неабиякої ерудованості, принаймні в питаннях, які досліджуються в романі. Усі ці підводні рифи Надія Гуменюк обходить із майстерністю досвідченого лоцмана, демонструючи і вміння карколомно закрутити сюжет, і серйозні знання психології та літератури, які є професіями її головних героїв.

Роман «Енна» — це, поза сумнівом, яскрава з'ява в українській сучасній літературі, безумовний успіх Надії Гуменюк.

*Володимир Шовкошитний,
письменник, доктор філософії*

Частина перша

ЕННА

1

Сірий «жигулик» знову на тому ж місці. Тільки вчора він ховався в шерензі інших чотириколісок, а сьогодні автостоянка порожня. Що й не дивно — п'ятниця, вечір. Усі нормальні люди давно вдома. Я належу до ненормальних. Тобто до тих, кому нормований робочий графік тільки сниться. Сьогодні в нас газетний день, а значить — повний аврал. Так завжди: впродовж тижня в кабінетах тихо, як у вусі, — всі десь ходять-бродять, бігають-літають, когось допитують, виникають «гарячі» теми, мовчки і затаєно «переливають» їх на папір або ж потай від шефа попивають каву в «Оріоні», що зовсім поруч, за рогом сусіднього будинку. Зате в п'ятницю...

Ця не виняток — усе за тим самим сценарієм. Зранку Вікторію, наш відповідальний секретар, хвалився, що газету зверстано: «Нарешті зашлемо у друкарню вчасно і після сьомої розбіжимося по своїх нірках». А по обіді все полетіло шкереберть: це викинути, це замінити, це доповнити, це дописати, це уточнити, це перевірити...

— А що ви хочете? Живемо в час перемін: що хвилина — то новина, що день — то все догори дригом. Тож шукайте

найсвіжішу інформацію. Шукайте, шукайте, шукайте! На землі, в небесах і на морі! Бо, не дай Боже, прогавите якусь сенсацію і вона в суботу з'явиться в іншій газеті — в понеділок шеф усіх на порошок зітре! — грозиться Вікторію.

Я сенсацій не ловлю. Не сенсацій також не пишу. Й узагалі, я не журналіст. У вихідних даних газети зазначено, що Енна Сніжницька — літературний редактор. Чому Енна, а не, скажімо, Інна чи Анна? Бо на те була воля татова. Отож, я коректор. А ще мене навантажили рубрикою «Приватні оголошення»: ювілейні вітання, подяки, згуби-знахідки, куплю-продам... Рубрика невелика — всього одна колонка на шістнадцятій шпальті. З'явилася вона недавно, в дусі перемін, як каже наш любий шеф Чистик, бо досі навіть натяк на якусь там приватність вважався б замахом на святая святих великої радянської держави — колективізм і всенародну власність.

Поки що ця колонка приносить у редакційну касу сотню-другу карбованців, але секретаріат уже виношує план створення рекламного відділу, через який до нас хлине не просто грошовий потік, а справжній «ніагарський» грошоспад. А це, своєю чергою, як стверджує Вікторію, дасть змогу спекатися співзасновника, тобто міської ради, стати вільним, незалежним виданням, провадити власну редакційну політику та довести тираж до...

Вікторію прогнозує такий фантастичний наклад, що навіть наглухо застебнутий на всі гудзики та непроникний, як танкова броня, Чистик саркастично посміхається і видає голосне, але малозрозуміле «м-м-м-ну-у-у-у...». Нам також повірити у «проджектс» Вікторію поки що важко. Та, як каже шеф, поживемо — побачимо.

Отож, я коректор. Але в п'ятницю під вечір Вікторію чомусь забуває про скромне коло моїх обов'язків. «Енnoch-

ко, коли вичитаєш репортаж — набери текстівочку до фото, бо Людмил за дитиною в садок пішла. Ти ж знаєш, що садок тільки до сьомої. А вже... Гай-гай, по сьомій!», «Кицюню, виручи — знайди парочку анекдотів, щоб підверстати «підвал», бо шеф скоротив абзац у тексті і тепер праворуч дірка «зависає». Знаю, знаю, що це Лорин матеріал... Лорочка саме збиралася пошукати, але за нею чоловік заїхав, і вони вже дорогою на дачу. Ти хіба її психозного Антона не знаєш? Він же всю редакцію розгромить, якщо ми Лору не відпустимо!», «Золотко, зателефонуй у друкарню, скажи, що ми вже закінчуємо і будемо за півгодини».

Спробуй послухатися — зразу з кицюні у зміючку перетворишся. О, Віктор Георгійович це запросто зробить. Лець щось не по-його — і примружені чорнющі очі нашого гарячого тореро метають іскри, смоляна із синюватим полиском чуприна наїжачується, і він уже нагадує не тореадора, а розлюченого бика, перед яким махають червоною шматою. Щоправда, відходить Вікторію так само хутко, як і заводиться. Але ліпше не доводити справу до кориди. Авжеж, я і наберу, і доберу, і зателефоную. Чому б і ні? Мені ж у дитячий садок не треба бігти, чоловік за мною не заїде, дачі в мене також ніколи не було. Зате я залишуся «золотком», «кицюнею», а в понеділок зможу прийти на роботу на годину-півтори пізніше.

А на сьогодні все. З розгону падаю на тепле сидіння «Ладі», проводжу руками по гладенькому бублику керма.
— Привіт, подружко! Їдьмо!

Одним оком пасу «жигулика». Сірий «причеп» подає голос — басовитий, хрипливатий, як у хронічного пияка після похмілля, а тоді завертає на дорогу і пригальмовує. Чекає, коли я від'їду? Точно! Тільки-но моя «Ладуся» набирає швидкість — і він за мною. Як і вчора. Завертаю

в бокову вуличку — він туди ж, виїжджаю на центральну — чипить ззаду, як приклеєний. Ну чого тобі треба? Чого?!

— Біжімо, дівчинко! Покажемо цій сірій черепазі, як ми з тобою вміємо бігати!

Витискаю з машини всі її кінські сили, спритно прослизую крізь вечірні затори міського транспорту, хвацько обганяю рахітичного жовтого довгожителя-«Запорожця», синю «Таврію», трохи потерту блакитну чеську «Шкоду», статечну чорну «Волгу», схожу на обважнілу на дефіцитних харчах жінку совкового партійного боса, навіть екзотичну японську «Тойоту», що слухняно пригальмувала перед світлофором.

— Біжи, моя дівчинко! Біжи! Лети стрілою! Розімни свої заляккі за день коліщата! Нарешті ми з тобою вільні!

Воля — поняття відносне. Сьогодні вона — у благословенній тиші тридцяти трьох квадратів «хрущовки». Тільки там, у моїй маленькій фортеці, захованій серед інших сімдесяти дев'яти «шпаківень», за зачиненими на два замки дверима, можна розслабитися: ходити в чому завгодно, робити що заманеться, слухати що до душі припаде. Хутчіше! Хутчіше! Хутчіше!

Роблю зигзаги — вирулюю то вліво, то вправо, мінаю свій будинок, завертаю у двір навпроти, вилітаю ним на центральну дорогу, їду у зворотний бік, за квартал повертаю праворуч, ще раз праворуч і знову опиняюся на своїй вулиці. «Жигулика» немає. Ось так, удруге його таємничий кермувальник схопив облизня. Такий загальмований телепень? Чи погано орієнтується в цьому мікрорайоні, бо заїжджий?

Звідки б він не був, та якщо ще раз причепиться і буде за мною пихтіти... Доведеться просити міліцію. Ні, заявляти писати не буду — потім мороки не обберешся. До нас

щотижня заходить працівник прес-центру — приносить свіжу інформацію про події на «лінії фронту». Попрошу, хай перевірить, що то за машина. Він давно, проте безнадійно заграє до мене, тож не відмовить. Тільки треба номери записати. Наступного разу запишу, аякже. А ще було б краще, якби наступного разу не було, якби той «жигулик» більш не муляв мої ясні очі. Хтозна, чого він мене переслідує, що в його поганяйла на думці.

Після вечірньої гонки адреналін у крові різко падає. Натомість раптово навалюється втома — руки сповзають із керма, ноги мов свинцем налиті, до шкіри ніби якісь холодні павутинки прилипають, аж хочеться віддерти їх та відкинути. Нерви. Даються взнаки цілоденна метушня, поспіх та й ця швидка їзда з переслідуванням і порушенням усіх правил руху. Зараз усе гарненько змию під душем. Зараз... А тоді зварганю нашвидкуруч якусь кашу-малашу, вип'ю горнятко зеленого чаю з ясином, поставлю платівку «бітлів», впаду на канапу і полечу на ній аж на сьоме небо.

А коли повернуся... Що я робитиму, коли повернуся з сьомого неба? Хм... Є ж іще шість. Приляжу, скажімо, на п'ятому чи на третьому, візьму з полиці томик Володимира Короткевича. Планувала ще в минулі вихідні перечитати «Дике полювання короля Стаха». Але субота з неділею впали нещасною жертвою конкурсу юних обдарувань музичних шкіл, що відбувався в міському Палаці культури. Тільки-но в п'ятницю переступила поріг квартири, а назустріч — розпачливе телефонне волення у стилі Вікторію. І як він так точно вирахував, коли я доберуся додому? «Вирчай, Енно! Спасай, дорогесенька! Вдень яюсь з голови вилетіло. Такий шарварок до самого вечора був... А зараз усі вже розбіглися-розїхалися, нікого спіймати не можу.

Шеф вимагає... Ти ж знаєш, що його Евеліна в музичній школі вчиться... І нібито на призове місце в цьому конкурсі піаністів претендує... Піди, кицюню, посидь, послухай, розслабся. Ти ж любиш музику, і тобі все одно нічим зайнятися... Розширену текстівочку і фото переможців — тільки й усього... У тебе ж і фотоапарат є».

Щоб його п'яна качка копнула, того Вікторію! Іноді мені здається, що він спеціально забуває сказати вдень, щоб контролювати мене ввечері: коли я повертаюся, чи нікуди дорогою не завертаю, чи не маю якихось особливих планів на вихідні. Але сьогодні — дзуськи! Дзуськи, шановний Вікторе Георгійовичу! Дідька лисого ти мене почуєш, тореро газетної кориди! За кілька хвилин я вимкну телефон і розпочну сеанс дводенного усамітнення. Усамітнення — ось справжнє блаженство.

Стоп! Блаженство відкладається. Принаймні, на сьогодні. З лавочки біля дверей під'їзду стрімко зривається і мало не падає під колеса «Лади» якась підозріло знайома незнайомка. Та це ж... Єва!

2

Єва так змінила свій імідж, що зразу й не впізнаєш: на голові вже не височіє каштанова бабета, схожа на круглу замкову вежу й більша за Євину макітерку, — волосся, витравлене хімією до кольору свіжої соломи, вільно спадає на плечі. Новий теракотовий плащик з комірцем-стійкою розстібнутий, рожева косиночка одним хвостиком кокетливо визирає з-під комірця, туфлі-«човники» елегантно плывуть по асфальту. Руки розкинуті для обіймів, усмішка аж до вух.

— Енночко! Як я тобі? — вона повертається на всі боки, піднімає праву руку, крутить головою, енергійно виляє стегнами, ніби збирається затанцювати румбу.

— Супер!

— Чесно-чесно?

— Щоб я з цього місця не зійшла!

— А колір волосся? Я часом не передала куті меду? Не надто вибілила? — В Євиних очах тривожно плюскаються дві срібні рибинки.

— Саме те, що треба, — заспокоюю «рибок».

— Ура! А я прийшла рятувати тебе від самотності! Це ж ненормально, це просто неприпустимо так довго бути наодинці з кактусами! З цим уже треба щось робити!

Покірно даю себе обняти. Цмокаю Єву в пухкеньку щоку, вдихаю потрійну дозу недавно подарованих мною ж «Шанель №5». Піднімаємося на третій поверх. Прощайте, «бітли», пробачте, дорога пані Яновська з Болотяних Ялин! Зачекай трохи, сьоме небо!

— Ти чого така кисла? — допитується Єва. — Стомила-ся? Казала ж тобі, кидай ту газету. Або оголоси меморандум про свої права. Пропадаєш по двадцять годин на добу. І за що? За якісь нещасні копійки!

— Мені вистачає, — намагаюся заспокоїти Єву.

— Не сміши! — не піддається вона. — Платня куца, ще й жодного презенту, щоб її доточити. А я от сьогодні уважила одного хроніка — він уже другий тиждень ходить у фізкабінет на озокерит, кісточки свої ревматичні прогріває, дістала на його «особливе прохання» упаковочку югославського вольтарену. І ось знак подяки — коробка чорносливу в шоколаді. Ням-нямчики! Зараз ми пустимо його в розхід, із чаєм. Сподіваюся, чай у тебе є?

— Авжеж, — кажу. — Китайський, зелений, з ясином.

Зміст

<i>Код пам'яті — любов</i>	7
<i>Частина перша</i>	
Енна	9
<i>Частина друга</i>	
Ірис	66
<i>Частина третя</i>	
Ірина	166
<i>Частина четверта</i>	
Даник	221

Літературно-художнє видання

ГУМЕНЮК Надія
Енна. Дорога до себе
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Р. Б. Бондаренко*
Художній редактор *М. В. Єфімова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Т. М. Віланова*

Підписано до друку 06.08.2014. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 4500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Гуменюк Н.

Г94 Енна. Дорога до себе : роман / Надія Гуменюк ; передм. В. Шовкошитного. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 256 с.

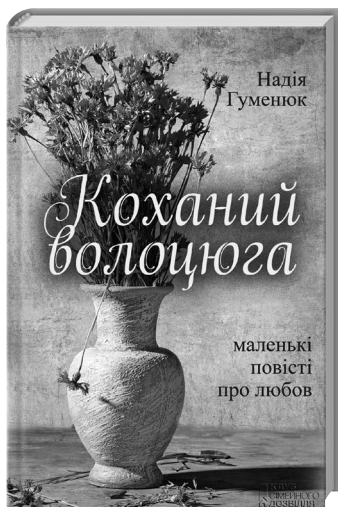
ISBN 978-966-14-7847-2

Після автокатастрофи Енна нічого не пам'ятає про своє минуле. Пам'ять начебто стерли... І лише у снах до неї приходять незрозумілі видіння — там у неї є наречений, вона закохана та живе зовсім іншим життям. Іноді дівчина не розуміє, яке життя справжнє — наяву чи уві сні... Зустріч із незнайомцем змушує Енну шукати правду про себе. Але ця правда приголомшує...

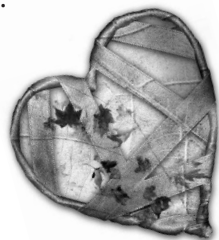
УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

**РОМАНТИЧНІ, ЗВОРУШЛИВІ
ТА ПРИГОЛОМШЛИВІ ІСТОРІЇ КОХАННЯ
ВІД ВІДОМОЇ ПИСЬМЕННИЦІ!**

Вісім маленьких повістей про кохання. Вісім простих історій, які поцілять у саме серце, пройдуть наскрізь і залишать по собі спогади... Спогади про своє. Бо в кожного з нас є історія, переживши яку розумієш, що вже ніколи не будеш таким, як раніше. А якою вона була — запаморочливо щасливою чи пронизливо болісною або тою та іншою одночасно, — мабуть, не так уже й важливо. Важливо, що вона привела тебе до себе.

Генеральний спонсор Конкурсу

Mondelēz
International

Генеральний інформаційний
партнер

ІНТЕР

Почесний спонсор

Відродження
міжнародний фонд
INTERNATIONAL RENAISSANCE FOUNDATION

Меценат конкурсу
Богдан Батрух

b&h
film distribution
company

Генеральний
Інтернет-партнер

active media
THE MEDIA THAT WORKS TODAY

ПЕРШИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ

СВІДОМЬ

PREMIER PALACE HOTEL
KYIV - UKRAINE

OREANDA
OPEN YOUR PARTY

ДОБРЯНА
медіа освітлення

Поліграфічний
партнер

БЕТА
ХОЛДІНГ ГРУП

Мобільний
партнер

МТС

Головний
літературний партнер

Література України

Офіційний партнер
Центрального будинку
офіцерів ЗСУ

Партнер
Інтернет-трансляції

20 років успіху
АДАМАНІ
ОПЕРАТОР СИСТЕМНИХ РОШЕНЬ

Партнер дизайну

OK
www.ok.com.ua

Юридичний
партнер

GELON

Експерт відомих імен

ГУЧНІ ІМЕНА

Міжнародний
інформаційний партнер

Час і Повага

еспресо tv

день

112
УКРАЇНА

УДРУГ
ЧИТАЧА

Засновники та організатори конкурсу “Коронація Слова”
Тетяна та Юрій Логуші

